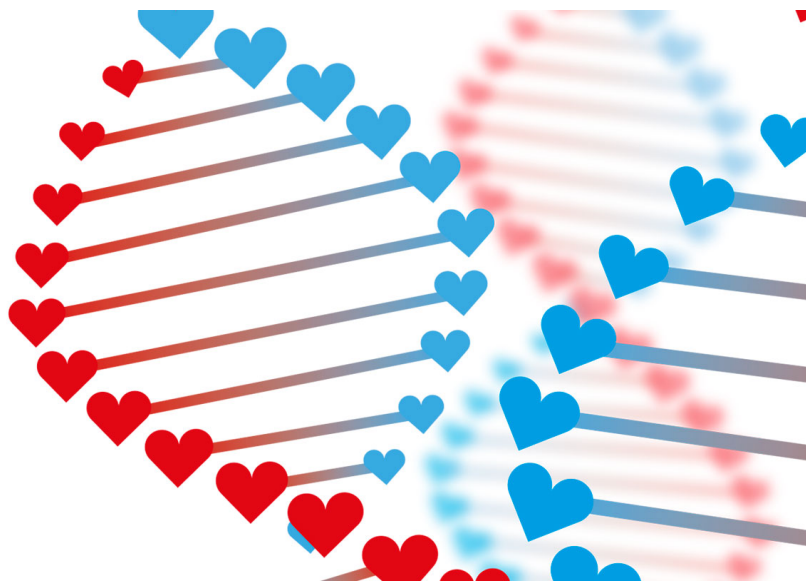

GENS I GENTS

La parella perfecta

 Gemma Marfany

 03/09/2021

«Tots ens mereixem viure un conte de fades.» Això ho diu la protagonista d'un llibre de suspens psicològic que ha inspirat una sèrie de televisió, *The One*. Us heu preguntat mai què passaria si poguéssim trobar la parella perfecta, aquella de la qual ens enamorarem irremissiblement, el veritable amor de la nostra vida? I si això fos possible només enviant un cabell per analitzar el nostre DNA i així, consultant el genoma de molts altres donants a les bases de dades, trobéssim la nostra mitja taronja genètica? En una de les primeres escenes de la sèrie, el discurs persuasiu de la genetista protagonista sembla molt convincent... i si realment fos possible en un futur no gaire llunyà?

En aquesta història, la ciència és una excusa i les al·lusions als descobriments genètics que permetrien trobar la parella perfecta són quasi nul·les. Parlen de manera inconnexa sobre formigues que comparteixen la mateixa mutació en un gen de cutícula i s'enamoren químicament, i diuen que en humans això també passa. La sèrie passa molt de puntetes sobre els arguments científics i se centra en l'entrellat de les històries personals i en el missatge que,

molt probablement, fins i tot si trobem l'amor perfecte, la nostra vida difícilment serà un meravellós conte de fades i més aviat es convertirà en un malson.

Retornant a la genètica de l'amor, és possible predir qui pot ser la nostra parella ideal?

Diverses empreses han ofert aquest emparellament genètic (*genetic matchmaking*). Quines són les dades científiques sobre les quals es basen? Tot comença amb treballs d'un biòleg anomenat Wedekind, realitzats als anys noranta, molt abans que estigués seqüenciat tot el genoma humà. Va descriure que algunes espècies de peixos seleccionen parella de forma que mascle i femella són genèticament diferents (això afavoriria que no hi hagi consanguinitat i, per tant, disminuiria la probabilitat que la descendència pateixi malalties genètiques recessives). Aquesta diferència genètica la detectava analitzant els gens majors d'histocompatibilitat. Aquests gens exerceixen una funció fonamental, ja que són els que ens permeten determinar si un teixit o òrgan és nostre o d'altri, de forma que si no és nostre, es desencadena una reacció de rebuig. Aquests gens també influeixen en l'olor corporal, i els peixos podrien «olorar» si les seves potencials parelles són molt o poc similars i defugir les que ho són massa.

«És possible predir qui pot ser la nostra parella ideal mitjançant una anàlisi del nostre DNA?»

Wedekind va fer diversos experiments amb estudiants i samarretes suades, tot analitzant els gens d'histocompatibilitat i intentant correlacionar-ho amb l'elecció de parelles. Però la mostra era molt petita i segurament esbiaixada, perquè una anàlisi molt més completa, amb més gens i més variants genètiques, no ha pogut demostrar que l'elecció de parella en els humans segueixi aquestes pautes, relativament simples –m'agrada la teva olor perquè és molt diferent de la meva–. Però els humans no som peixos, i l'elecció de parella és complexa i té molts condicionants culturals i socials. Escollim per característiques bastant diferents de les que determinen els gens majors d'histocompatibilitat. Tot i això, van sorgir empreses que, per un mòdic preu, oferien trobar parelles genètiques. Cal remarcar que, certament, triem la parella per la seva genètica, ja que el fenotip (les característiques que presentem) són producte del genotip i l'ambient (i aquí, l'epigenètica de segur que també hi té la seva rellevància). El que passa és que aquesta selecció genètica depèn de molts components que no són fàcilment identificables i que són diferents per a cada persona. Cadascun de nosaltres valorem en una parella característiques diferents i, depenent de la nostra etapa vital i experiència personal, podem triar persones molt diferents entre elles, ben lluny de la parella única i exclusiva.

La genètica permet predir moltes de les nostres característiques, però no permet trobar la parella perfecta. Els contes de fades pertanyen al món de la fantasia.

© Mètode 2021 - 110. Crisi climàtica - Volum 3 (2021)

POST TAGS:

[biologia i genètica](#)

[Gemma Marfany](#)